

මහේර සිලිකා වික්‍රමආරච්චි
භාවනාව ලියූ ආදරණීය කෙටි කතාවක්

සිනාසෙන්න මට
කියා දෙන්න.

Uploaded by

WWW.EXPRESSLANKA.TK 1st

For

O.wall.com

Web Release

සමහර
දේවල් ඇස්
දෙකෙන්
දකින දේව
වඩා
වෙනස්

මේ

සැසියන් මෙ
වැන්නක් හෙළි
නොවේ. අනෙක

සලසා කර ගුලුරු ගුලුරු
වසන්තේ. මේ මහසොළවට
විදවන්නා ඇයි මෙම සිහිනි.
සිලවතා එහෙමයි. හදන්නේ
දුකුලයාට විදවන්නාටයි. මේ
දකින දකිනා වූ සිහිනි
සැසියන් සුදුසාට වී
සෙවියන් හැඳ නිල්සාට
සෙවියන් හැඳ නිල්සාට
සෙවියන් හැඳ නිල්සාට

“සෙවියන් මෙ වැන්නේ...”

අනෙක

විසිසුටයි.

මේ

සහා

නොසලකයි.

Uploaded by

Graphic Heart

For

Owall.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 2

මම අද ඒවා මෙවැන්නක්
දකිනේ ඇයි...”

මම පැවිණාර් ගුරුතුටිය වැඩේ වීනය හාර
ගුරුවියක් බැන තිබේ. ඒත් මම එය කොතලෙයි.
මා කෙල් ඒ ගුරුවරුන් ලෙග් පමණක්
මිතුරියකගේ කටුරිත් ගලවා කොන්ඩමට ගසා

ගැනීමයි.
"ඉඬිං අභියා මොකද මං සියලු දේ ගැන
සියල්ලම..."
"මම මතක නැ... හානි මොකදද..."
"අවුරුදු දෙකක් නියතවා මතක නැ... සියානම්..."
"අවුරුදු දෙකක් ... ඒ තරං කාලයක්..."
මම සිතාමිනි.
"නායි... සයි." එමී මා දැන මතයේ ඉදිරියේ සිට
කැලැල්ලේ ගොදුරෙහිවිය. මම හානිය එතනම
සිටියදී එමී ලෙසට ගියෙමි.
"මාර ඇණයක්..."
"මං ඇත්තා ඒකම කතා කලෙ බෙල්ල දාල..."
එමී සිටිය.
"බෙල්ල ඉඬිං කොතොමක් සියෙතවනෙ උමේ.
නිසං කොතොමෙ නැතූ සනා වෑන්..."
මම සිටෙමි. එමී ගිහාටුනාය.
"මේ වැස්සෙන් මෙදරට වෙලා ඉන්න
බැටි නැටි..."
එමී සිටිය.
"උමී ඉන්නෙ මෙදරද..."
මම ඇසුවෙමි.
"මං උම එක නිසාමයි ආවෙ. නැත්තං
කොසරුවෙන නිදානන්නවා..."
එමී සිටිය. හානිය ඉහ ලෙසට ආවෙය.
"අභියා..."
"මළුවෙද..."
මම එමී දෙස බලා
සිටෙමි.
"ඒමි බඩින්නැද්ද..."
"මෙහන..."
"බඩිමු මං..."
මම එමීත් ඇදගෙන
මතයෙන් මැස්සෙමි.
"කුලස්සවද... පඩිත්
යන්නද..."
එමී ඇසුවෙමි
මතයෙන් බැසය.
"උම දන්නවනෙ ඉර
හානිය ඉන්න බස් එසසවත් මං
නඩින්නෙම..."
"යමං එතෙතං වැඩිය නෑ
නෙල්ලට නතරත් වීතර ඇති..."
එමී සිටිය. යන්නම්
වැස්ස අවුරි යොයිනි. අපි
පැයියට පඩිත්ම
සියෙලූ.
"අපේ මස්
ඇමිණිම මොකෙහිද
මං ගිහන්ගෙන්
එයාගේ නෙල්ලයෙන්
කමිඩි අද
උගන්නන්නෙ..."

Uploaded by

WWW.EXPRESSLANKA.TK 4

For O:wall.com

යැදී තොල්ලේ තැටි බැසුවා.

බව කපාගන්න නම් මේ මොදයි..."

මේ මව මියා ගත්තෙයි.

"මොනම ඉඳහන්න රිඳුනට තනන පුත්තෙයි උත්තරේ
මොහුන්මොත් මං මොක්කත් අනිතර සිලිව තිලි වෙන්න..."

"මොඩ උයා..."

මේ තෙලිලිසි.

"මොකද්ද සිවෙ..."

සිහු මං තොල් පිළිස්සන්නවා දැන තිබිනි.

"පුසුක් නැ සර..."

"මෙත් එහෙත්තං පාඩමට අවධානයෙන් ඉන්න..."

සිහු ආයේ පාඩම පටන් ගත්තේය මේ තොදට ඇහුණි කන්
උන්නෙයි. මෙත් පොත අතට ගත් මේටක පෙරලා බැලුවේය.

"කෝ මෙතෙ පහුගිය හෝටියේ... මුල ලියලා ඇත්තෙම නැ...
කැසිත් කැන වැඩ කරලා... කො මේ, බිසෝවෙට හෙමෙයි
කරන්නෙ..."

මේටකගේ සිහුගේ එකම සිතාවත් තෝ නොවීය. මේ හසුරු
මේටක සරවා බලා උන්නෙයි.

"මොනම සරවාලා බලන්නෙ නැ මං දිනා... මං කියාගෙන අම්මා
නාත්තා හෙමේ... හෝටියාද... ඉගෙන ගන්න ආඩනං මං කියන
විදිනට පැමිණට පනවා කැන්නං ඒ අඩංගු මිනිස්සුන්ගේ සල්ලි කාල
ආත්තෙ කැසිට ගෙදර ඉන්නවා..."

මේටක කැනැසුවේය. ඇද
උන් ඇදුම් ගලවා දමන්න කරමට
සිහිනි. ලැජ්ජාවට ඉග පණ නැතිවී
තොත් තිබිනි. පැණිය ඇවිසිත් මේ
තොහාලිට උන්නෙයි. පුසුක් මං
දෙස බැලුවේ මේ පැණියේදී
පිළිකියක මං දැක නොසිඳුනු
ලෙසවය.

"යන්නෙ නැද්ද..."

එාමී පුතෙම දවත් ආඩය.
ඇස් දෙකට ජීවිතයේ මුල්ම
වතාවට කඳුලු උනා තිබිනි.

"ඒයි මව ගණන් ගන්නද... උම
අඩනවද..."

එාමී ඇසුවාය. මේ වෙස්ත්
එකට වැටුන කඳුළු සිංදුව දෙස බලා
උන්නෙයි.

"යමං අර සර බලා
ඉන්නවා..."

මං සිත මේවා බැලුවේ ඒ
වෙලාවේය. මේටක අප දෙස බලා
උන්නේය. මේ පිසුව රවා මරවා
ගෙන නැසී උන්නෙයි.

"කපුරු කියල සිතා ඉන්නවද
දන්නෙ නැ... කුලි වැඩ කරන
සේදිවියක පුතා..."

මේ එක අතර වාරයේදී
මේටකට බැන්නෙයි. එාමී සිතා
ලියාය.

"සිතා මොකද මොකද
එහෙත්තම මං එන්න එකතු වෙලා
ගනින්නේ..."

"මට සිතෙන්නෙ මෙතන
මොනව නව දෙයක් කියෙන්නවා. ඇයි

Uploaded by

WWW.EXPRESSLANKA.TK_6

Graphic

For

O.wall.com

සර් උසාවිම සන්න සන්නා වැනිත්තේ..."
 එනම් කීවාය, මට හිතානෙත් මෙ වැනිමය, තෙදර
 ගියත් නිකට වෙතෙහෙය, ඇඳ උත් ඇඳුම් පිළිවෙළට
 හලවා කමා මම යන්නට වුනෙමි.
 "පුතේ... තේ හදලා..."
 "හැදුවනං සියාතුන්න..."
 මම කෝපයෙන් කීවෙමි, අම්මා මග පහත්
 කරනෙකා ගියාය.
 "ආව මෙකෙන තේ පොඩන්න..."
 මම මටම කීවෙමි.
 යන්නෙන් නැගිටිමට මේකිනට මිනිමිනි, අම්මා
 ඇඳි වහිත් කදව පිහනවා දුටුවෙමි.
 "මොරු කදව..."
 මටම සියා තත්තෙමි, මම හැන්දෑවෙදී තේ
 නොබිවෙමි, රාත්‍රියේදී නොකැවෙමි.
 "කෙල්ල අද කැවෙත් නැ..."
 අම්මා සාන්තා එත් කියනවා 'ඇඩිනි.
 "කෙල්ල එන්න එන්නමි බිතුබත්තූර වෙනවා..."
 ආපේ අම්මා කීවාය.
 "කමුණ අම්ම කෙනෙත්තු දරුවනෙ වැරදි මා
 එන්න කියන්නෙ..."
 ඒ කාන්තාය.
 "මං වෙන කා එන්න කියන්නද අපේ... සියා
 කවද මාව තේරුම් තත්තෙ..."
 "තේරුම්... උඹ කවද මට මන වීදින
 ගැනියෙන් වුනේ..."
 "අපේ දෙයියනේ කැමතූම මතෙ දරුව ගැන
 මතෙ පවුල ගැන මං බිතුම..."
 "හිතුව හිතම... හිතදී කොටුව මිනිත්
 කිසිමයා නැතැයි ඇවිත් සිටියා අපේ වෑ
 අම්මට තාත්තට මනෙත් තනනවද..."
 "අපේ ඒකට වැරදි මං..."
 "මට කමුණ... කමුණ කමිමි, දරුවත් නොමත
 යැදී ඇගිල්ල දිත් වෙන්නෙ අම්මට..."
 "ඒක ඇත්ත අනෙ... ඒක ඇත්ත, ජීවත්

මං කවද හරි කසාද බඳින්නේ හුඟක් හදවතින් පෝසත් ඒත් සතයක්වත් අතේ හැනි දුප්පත් කොල්ලෙක්ව

කඩදාසිත් කැනපිමත් නැත්තේ අම්මලට අම්මා
 කෙනෙත් වෙන එක වාසනාවත් කීවලට බිතුම... ඒත්
 මට එක අද..."
 මම කාලයට වෙතයෙන් ගියෙමි.
 "මේ දෙන්නනෙ කන්දෙත්තිරියාව නරක්ක
 ගන්නවද..."
 "දෙව්... මාද තේරුම් වැරදි..."
 අම්මා මා දෙක බලා ඇහුවාය.
 "වැරදි... වැරදි උඹ කසාද මැත්ත එක නිසමි
 ගැනි..."
 කාන්තා අතට හසු දෙයක් පොලවෙ ඇසුවෙය.
 මම එය අතට ගෙන ආපේත් පොලවෙ ඇසුවෙමි.
 "මෙ කැතැදිල්ල නවත්වනවද... නැත්තං මෙ
 දෙන්නවත් මරල මත් මැරෙනවා..."
 මම පෙරු වැත්තෙමි එව්වට බැත්තෙමි. කද උත්
 ර පිණිසා කළුකමි කැන තේ අත් නාති හුල් කමිසය
 ගෙන තිබ්බා වුනේ උන. තේට වැරදිදරනෙක මම තව
 දිනෙ ඇවිද සිටියෙමි ඇවිල්ල කදුල කෑමට නවත
 දව්වක කෝපය පමිනත් ඇතිමි.
 "මැරෙන්න මන මිනිත් දෙන්න..."

මේ තවම
සිටුවෙමි.
"මේ...මේ..."
ඔං තාගේ වූනේ ඒ
සමහරා. ලැජ්ජාව
දැනුනේ තැනු ලත් හුළු
ආදම් හැනා. ඔං
තෙරේ සිට මොනෝ දුර
අතුරු රාත්ත ඇවිත්
ආසි බවත් ඒ
සුම්බසෝ තෙවල් පාර
සිටුත් දැනුනේ මේක
යේ ඉදිරියට ඔං දැන ආ
විටය.

"මේ... මේ..."
මට ඔයා ගන්න
දෙයක් සිටුවේ නැත.
"පුනේ... පුහුදු සිට
වැස්සෙ කෙසෙත් හැඳු
දෙමා..."
ඒ මේකයෝ
තාත්තාය. වැස්ස
රැව්විසි.
"රත්තා මෙට..."
වෙහිව..."

මේක කවුල්ල කරමින් සිටිය. මම මැනවි
නොසිටමි. අතරේ කමක් දැනුනේ නොදැනිමි.

"රත්තා... රත්තා..."

මේක ඔං තෙතුවට තැදව්වෙන සිටිය.
විසවට සිට දැක්වත් වට්ටි වීත්සිය. අවි දහසක
ඉස්තෝල්ල කැල්ලකුත් රත්තා රත්තා කාන්තාවකුත් කුස්සි
කැල්ලකුත් විතරක් සිටිය.

"කපුදු පුනේ මේ..."

මේකයෝ අමිමා ඔං හුනට දිව ආවය.
"අසුත්තෝ මෙට ආවම රනෙම අනතරු
අමිමා... රයා පුට්ටක් තෙමිල කෝටි රත්තා මොහු
අමි..."

"නා...නා... ඔං තදත්තා කෝටි... අපේ
මත්තෙතා... ඒ දැවිම තෙමිලනෙ සිසදගත්තා කුටා
කැල්ලක් දෙන්නෙතො..."

"නොදමි මැකිසෙ..."

මොත් දෙතෙත් සිටේ කුලී වැඩ කරන සේදිරිස්
මාමාගේ පුත්තරය. සුලත් වීට නතර දත් ඇන්ද
දුහුල්ලාවට. සිහුනෙ සුහුනේ සයා අතෙහිමි. මට
සුදට හුදු කුඩාය තෙතවිත් දුන්නේ සේදිරිස් මාමාය.

"සිසදගත්තා..."

මට මාමාගේ. තම මේදුනා මාමාගේ
විසවට සිට දැක්වත් වට්ටි වීත්සිය. අවි දහසක
ඉස්තෝල්ල කැල්ලකුත් රත්තා රත්තා කාන්තාවකුත් කුස්සි
කැල්ලකුත් විතරක් සිටිය.

"ආයි නොහේමි අනුත්තො..."

මේක ආයුරුවය. තදර ඇත් දෙකට තැලුනේ
සිතාමෙද්දිය. මම සිතෙත්ත් පිස්සෙමි.

"ආ... දරුවෝ කෝටි කෝට්ටෙ මොනට..."

ඔයා කවිද්ද මාව තේරුම් ගන්නෙ...

රත්තාය. පුනේ නෙහිමි මොනවද..."

"නා අමිමා..."

"අපේ රත්තෙතාවත් මොනද..."

"රයා මැකිසෙ... ඔං තත්තන්ට මොන..."

කෝටි කෝට්ටෙ මොද්දි පුහුටි දත්ත වූවිය.
සේදිරිස් මාමාගේ මැකිසෙ තැන්දත් තෙතවම් කතා බස
කරනවද? මිටුත් අතර වන්නේ අපරු රත්තුවු
කමිසත්ටයත්ද?

"මම ඔං මේ ඉන්නෙ අප් නන්දියෙ අමෙසේකර
සුදලාලිනෙ දුට..."

මේක ඔං තදත්තා දත්තෙය. මැකිසෙ තැන්ද
පුහුටි අත සිතා තෙතාය. සේදිරිස් මාමා අත හුනට දිව
ආවය.

"මේ රැස්තෙයයි... අමෙසේකර සුදලාලිනෙ
වැනනෙ මේ දැන් සියා. ඔං සිතේ මේ දැවිම
රත්තමිසේ නොයනව ඇයි..."

"නා...නා තත්තා වෙත ගමනක් යන්න ඇයි..."
මම සිටුවෙමි.

"වෙත්ට සැ..."

"ඒ නොල්ලො මාව මේ තෙත් තොයන්නේ නා...
මොනෙල්ලො සිස වෙන්න රයා..."

මම සිතා දමිමෙමි.

මේදිරිස් මාමාගේ මැකිසෙ තැන්දත් තෙතවම් කතා බස
කරනවද? මිටුත් අතර වන්නේ අපරු රත්තුවු
කමිසත්ටයත්ද?

"යා... ඔං සිතේ ඇරවන්නා..."

"රයා මට නතියම යන්න පුරවන්න..."

"පුරවන්න සව දත්තා රත්තා..."

"ඔං ගිහිනි ඇරලවල එන්න..."

මේධන කීවේය. ඔහු මේකනදි පෙද්විත් මාමාගේ පුතා මිස මෙත් "පර්" නෙවේ. මා මිහුව මිස විය යුතු නැත. එක් අයුතු කියත් ඇතිවී තිබිණි. එවිට කාලේම කිසිවකුට නොහැසිලි. මම මේවලේ පිහට ඇහුම් කන් දන්නෙමි. මේධන මා පාදිය එලියට ගත්තේය.

"නෝ... ලිස්සනව බලාගෙන පුනේ..."

"නා අම්මා..."

මේධන බිසිසිකලය සයුල්ලෙන් එලියට නෙමිත් පාද ඇවේය.

"නැමින්න..."

ඔහු වළකට කීවේය. බැ කියන්න දිව නොහැමිණි. මම නැංගෙමි.

"පුර ගමම දන්නවා අබිසේසර පුදලාලි සිනා නෝතට කසාද බැන්ද දවසෙ ඉදන් වෙනස්කම් කලා රත්වු කරනව කියල. එක් රහෙම පුතා කියල පුනේ නේ ඇතුලෙ මේරන්න නැතිව මේ ර ඇඳුමකුත් ඇදන් පාරට බිහින එන බොද. දෙයක් කෙමෙ නැහුණු දුමියෙකුට..."

මේධන කීවේය. මම කසා නොකලෙමි.

"ඔං ගිහින්නෙ"

සිනා නෝතා ඇවිගෙනාවන නැතිගෙන්... නමින්න කැමියන් කැ... දවන් කැ..."

විභව මේධන කීවේය.

"මට නම් දෙන්නම එකයි... මං පාවි කාලෙ ඉදින් දැක්කේ ඒ දෙන්න මොනන්න එක මිස වෙන පුකුන් කැ..."

"තමිහර දෙවල්"

ඇත් දෙකෙන් දකින දෙට වඩා වෙනස් අඩිසා..."

"අපේ ගෙදර ගැන කතා කරන්න එපා..."

මම කීවෙමි. අපේ ගෙදර විසල් කාන්තය ලක පාපාදිය තනර වීණි. අම්මා තේටුවුවෙන් එලියට ඇවිත් බලා උන්නාය. මා දැක ඇ පසුව බාදා ගත්තාය.

"අනේ... මේ... මේධන පුතානේ..."

"පටි සිනා නෝතා අඩිසා අපේ ගෙදර ආවා..."

"මෙත් ඇහව ලේ විකක් ඉක්වා පුනේ..."

මම කතා නොකර ගෙදරට ගියෙමි. මේධන ඇම්මාත් බොහෝ වෙලා කතා කරමින් උන්න. ඔවුන් මොනව ගැන කතා කරන්නට ඇත්ද? එය මට හිතා ගන්නට බැවිය. එක් පසුවද මේතෙමි දෙයක් විය. අම්මාත් කාන්තාත් උදෙසේ එකට එකම මේසයටම හිඳගෙන උන්න.

"පුනේ එන්න කැමි කරන්න..."

අම්මා කතා කලාය. පුද ගවොමින් හැඳගෙන මම කැම මේසයේ හිඳ ගත්තෙමි. වැඩ කාරිය වූ චණ්ඩා අතට බිත් බෙදුවාය. මා ආසාමි දෙවල් හදා

නිසිමි.

"පුනේ අද තේද සිනාගේ අස්කෝල රැස්වීම..."

කාන්තා ඇසුවේය.

"මව..."

මම කීවෙමි.

"ඔං එන්නා අම්මා"

එක්ක දවල්ට

කාන්තා කීවේය. මම පුදුම වීමි. ඉතිහාසයේ කිසි දිනෙක එතෙම වී නැත. ඔවුන් එකම එකට පවුන් එකට එකම කැනක හිඳ නැත. ගමකක් මොත් නැත. මෙත් පාසල පැන්න පලාත් ඇවිත් නැත.

"අද නම්"

Uploaded by

WWW.EXPRESSLANKA.TK 9

Graphic Head For Owall.com

කෙල්ලෙන් මුණ හළියයි" එහි පාසලේ සිටියා...

පාසල ඇතුළු පසු අවසන් කාලයක් ඇතිත්
මෙත් පාසි හාත් පරාසයේ සිටිනවා. මම පිටුත්
එතැනට ආරාධනා වී උන්නෙමි. හැත්තුවේ පාසියට
පැරී වෙසෙන එයත් මම මුහුණ පුළුව කරගෙන එවි
නොමැත්තෙමි. මම විසර්ගයෙන් වී සිටෙමි. එය
මෙන් සිටම වෛරය කරවත් දුන්න. මම බස්නැවතුමි
පල දැක්වා පියේ මුසියෙහි.

"පුණ් පරික්ෂණය..."

අන්තර් වත් මම නොදැක්වෙමි.

"මම පිටුත් හැසිරෙන පාසි සිසෙන්න සිත..."
මේමය සිටියා. මම සිය පැලිමි.

"කෝ සම මොකද මොකට හරි සිසන්න..."

එහි ඇසුරාය. මම මම අනුමතයෙන්ම පුළුව
උන්නෙමි. පිළිගත් පාසියට ආ හැසිරෙන මා සෙල්
මේමය උන්නෙමි දෙවල් සම ඇරඹෙන පසා හිඳිමය.
සතුන් අලුත්වෙමි මෙමය සිසන්නා පුළුව එසත්
විය. එය හැසිරෙන දැනෙන්නට උන්නෙමි මම
සමහර විය.

මගේ හීන වල මියාවගේ කෙල්ලෙන් නොනොමවන් නෑ...

අමතර කෙසින් එවිසිදු සිටියා. වෙසෙන හිමි
අමතරයේ සිට පිදුන කෙසත් සිසමි. එත් මම
නොතියෙමි. සිසන්නෙමි දැරී මේමය මේ
පාසලේ එයත් මම පුළුවමි. මම දැන මම ඇත
දිව. දැන මම ගන්නෙමි. මේමයන් දැන මම ගන්න
සිසමය.

"මියෙන්න ආසිමියෙත්... මම සිසන්න නිසන්න
සසා සන්න පැරිදි"

මම මම සිසමය.

පාසියට මා පියේ එයින් හැසිරි සිසමය.
මේමය දිවින් දිවම මෙන්න පුණ් ඇසුරිය. එත්
මම දැන් හැසිරි මම ද. පසා මා හාත් මම ද. පසා
උන්නට පුළුවමි පසු මම ද. මම හැසිරි මම
හැසිරි පුළුවමි මම වෙරි මම සිසමය.

"ද දෙල්ල පාසි සෙල්..."

එහි ආසි පාසිය සන්න හිසිදුය. ඇ පිළිසස

ඒ මේමයන් වර්ත ඇසුරු හැසිරි පසා
සන්නෙන්න සන්න. මම දැනමි. මේමය මා එන්න
දෙවන්න උන්නෙමි හැසිර. මම පාසලේ පැරිදි මම
පුළුව දිවියෙමි. මම පසා මම වර්ත එන පුළුව
දිවියෙමි පාසලේ හැසිරි සන්නට පැරිදි හැසිරෙන
ඇමි? ඒ පුණ්සසම මම උන්නට නොයා උන්නෙමි.
එයටත් පසු දිනෙන්න මුහුණෙන් පාසියේ දී උන්නට
පැරිදි.

"උන්න මොස කැසිසත් පන්න ගන්නවා මා පුළුව
සන්න. ඇමෙම පිස සියලා මලා මමි. එහි
නැතිවන්නෙත්... මා පුණ්සසම ඇන්නා සියෙන්න
නෙමිත් ඇන්නට දෙන්න."

එහි ඇන්නෙමි පුළුව
මෙන්නද කැසිමි."

"මා කැසිම සන්න
උන්නෙමි..."

එහි සිසමය.

"මේමෙන් සන්න
දෙවල් මම අනෙන්න.
ගන්න උන්නෙමි
උන්නෙමි මා
විසන්නෙමි මෙමය.
පිදුනට වර්ත සිසුනු
පැරිදි... මා සිසන්න
ගන්නෙමි මම නන්නා
මේමය පුළුව උන්නෙමි
ඒ අය අයට සිසන්න
දිවිට සන්න ඇන්න
පුණ්. මම ඒ අයට
සෙමි..."

මම පිදුන
විසන්නෙමි ඇන්නට
සසා සෙල්ය.

"මා කැසිම
දෙල්ල මම මම
පාසිය හාත් හිසිදු මම
සෙමියට මොස
ඇසුරු හැසිරෙන
සියෙන්න මම සිසමයෙන්
මෙමෙන්
සිසමයෙන්..."

“ලංකාවේ දෙවියන්ගේ පිළිවෙයි...”

විදුලයා පිටිමි. ලංකාවේ කැපැල්ලා.

“එතෙමේ කියන්න එයා එයාම මට දව්. කොඳුව උනේමයි. ඇයි එයාම කැපිමි නැද්ද අයියා එතෙමේම දව්ලා යන්න පොසත් කොල්ලෙන් කසාද හදින්න...”

මේමතා කීවේය. සංගීතය ගීතා වුනාකු. සිහුව එතෙමේ මා අපහසුකාරියට ලත් කරන්න කිසි උවමනාව කුමක්ද? මම කෙස්සා වීම්. මේ වගේම ඊරින වලින් සිහු මට දිනා ගෙනාවා.

“එයාම වෙන්න එයාම. මං නම් දුටත් කොල්ලෙන්... අපේ කාන්තා කුලී වැඩ කරන්නෙ... ගිල් හත් විය කාලයි අපෙත ගන්න මං ඇරිමත් මං පුටි සයිකල් යන්න එන්නෙ... එක මට පෙරු කන්කට වඩා වටිනවා ඇයි දන්නවාද ඔබ මං විස්ම වීද කාලයට පොරොත් කියල දන්නත්ම අම්මා කැපෙ උපු සල්ලි එකතු කරලයි අත් දුන්නෙ... ප්‍රාචාර එතෙත යන්න මාත් දාසයි. එත් පොරොත් කෙල්ලත් කසාද හදලෙන නෙමෙ. බලන්න මං මොරොදු කියන්නෙ කියල මං කවද හරි කසාද හදින්නෙ පුතත් හදවමින් පොසත් එත් සකසන්නත් අපේ නැති දුටත් කොල්ලෙන්...”

පසුව තෙත්
සා විමේය. සිහු
සංගීතය අත්

කොළයන් දී සිනා වුටත් මට සිනා ගාමට නැත. අල්ලේම. මිත් ආවෙත් මේමතා මත් අපොහොසි ඇතිවෙ විය. තෙති එම නිවස වුවේය. අල්ලේම මිත් ආ සලසි දව්මේ මට අසනියැට්ටිකිනා සංගීතයත් වලියට මං ආසයි. හිත පොර වී ගිහිනි. සිහු කිසිදිනක මට ආව අරුමේ කරන්නෙ නැත. සිහු කොහොලු වුටත් කෙල්ල සිහුව ලැබෙමි. මේ වගේය කොකොලම්. එත් අපුතරෙයි සිහුමේ සිතැයි වල උත් කෙල්ල මන්නට නැතිනම් යැයි සිහිනි.

“දු හිත් කරන්න...”

අම්මා කෙල්ලේ කීවාය.

“අන්න මං එනවා අම්මා...”

මම කීවෙමි. අම්මා කරන්න නැතිව නතර වුවාය. මමත් එකතට එකතා උන්නෙමි. අම්මාගේ ඇත් වලින් මත් යා කළුව වැටිනි. ඇ මා වෙහෙරෙන් කෙතරයි දුන් උපුලත්නැද්ද?

“මං ඇ එවන වෙනම කියල දන්නෙ අයිය...”
අම්මා කීවේය. මම නවමින් අම්මාගේ කුටුලට වුනෙමි.

“පුත...”

කාන්තා කුසට ඇවිත් මමත් ගිහ අපහසුකාරි වුනෙමි.

“පෙරෙම වැරදි කළේ මං...”

කාන්තා කීවේය.

“කාන්තා මොනට කීවත් මං කරවත් අවින්නෙ නැ... මං ලගින් අන්න දුවෙ... මාව නවිකරන්න එයා...”

“මට සමාවෙන්න අම්මා...”

“මං ආසයි මොට වටිනායත් එත් කියන්නෙ නැ ‘ගීත’ පෙරෙම වැරදි මගෙ...”

කාන්තා කීවේය.

“අම් වැරදි කියල අයිය තෙරුවන මේමත පුතා පෙරුවා කලාම පස්ස...”

මේමත මත් නම් ඇසුනු සැකින් මාව කල්ලාපුනෙමි. මේමත බැලීමට සිහු නමුටීමට ඇති උවමනාව වැඩියෙන් ඇතිනි. මම මේමත කොහො සිහුමේ කෙල්ල විමෙමි. මේමත ඇල්ලී මිලේ අපහසුත වලියට මිලේ උනෙමි.

“අයිය...”

“සර...”

“මේමත

කියන්න... නැත්තම් ගොඩනා කීවිටත්

**“දැන් තමයි මට මගෙ උප්පත් කෙල්ලට
හම්බවුනෙ... එයා සුග සහයක් වත් නෑ...
ආදරේ විතරයි හියෙන්නෙ... මේ මගෙ හෑස්
දෙකෙන් පේන්නෙ එයාගෙ සුදු මුණ...”**

කමක් නෑ...
මේක පිතාචිනි,
“සර්... මම ආයෙ සිටම,
“එන්න ගෙ...”

“සර් එළියට
බිහින්න ලෑස්ති වුනේ...
මාව සිලින්න
හම්බවුනේ...”

“ඉඳිං ගමන
සුබවෙයි. හැබැයි ජී
දෙකෙන් එක්ක රන්ඩු
වෙයිද දන්නෙ නෑ...”

මේක කිව්වා. හිතුවේ මර්ත් විසත් සිතාචිනි.
“ඉම්මා... කාන්කා... මං යනවා එනෙතා...”
මේක හිතුවේ දෙමාපියන් වැද හසුකන්නේය.
මේකෙන් මමත් කෙම්බිට සාර දීමේ ඇවි
ආවෙයි.

“ඇමෙදා මිස් කිව්වා මො පංති එන්නෙ
නෑ කියල...”

මේක කිව්වා.
“මට ඇමෙදා මිස් කියන එවා
කේරෙන්නෙ නෑ. සර් හෙද ආවම නිවාඩුවට මං
හෙද ඇවිත් සර්ගෙන් ආන්නා...”

“ඒ කියන්නෙ මට නැම තිස්සෙම හෙද
එන්නද... මට සල්ලි නෑ කියාට වෙත්...”

“මං මිස් කෙම්බිදී මිස් වලට ගිය එවන්
දෙන්නා...”

මම කියවමි.
“ආයෙ මත් සල්ලි...”
“නෑ සර් ජීවෙත් වටිනාම දේ ඇදරේ...”
මම කියවමි. මේක මා දෙය බලා
සිතාචිනි.

“ඇති යන්නා... කෙස් දැන් අර පොත්ත
කොල්ල...”

Uploaded by
Graphic Heart

For www.expresslanka.tk 12

සිසිට වැටිණි. පාහර් යන එක අයත් එමේ ත්‍රිකුණ සිලුක.
 "ආත්ත සර්... මං සර්ගත් නැ... සැනැල්ලත් නැ. හොඳත්
 නැ... මට සමාවන්න... එත් මං සර්ට ආදරේ කළා. සර්ගෙන්
 ආදරේ ඉගෙන ගත්තා. මගෙ අම්මට හත්තට ආදරේ දුන්නා...
 මේ සේරම සර් ගිහ... එකට සිං මං යන්නමි..."
 මේ යන්නට හැරුවෙමි. එත් එමේ අත හෙලනේ අතට
 හිරවිණි.

"යන්නැ..."

මට කියන්න මේ හිත පැළුවෙමි.

"අනුමද මගේ හිතේ තියෙන දේ..."

"සර්ගෙ විගත ඉන්න දුන්නත් කෙල්ල මං කෙමි... මං

එක දන්නවා..."

"මොඩ්..."

මම ඇත් එකවිමි.

"දැන් කමයි මට මගෙ දුන්නත් මැල්ලට හම්බුවන... එයා
 කුඩා සහයක් වත් නැ... ආදරේ විතරයි තියෙන්නෙ... මේ මගෙ
 ඇත් දෙකෙන් සේන්නෙ එයාගෙ සුදු මුණ..."

ඇත් වල කදුර තතර විණි.

"සර්..."

"මේක කියන්න..."

මේක කෙරෙන්නත් මැද මග මග මං හැරුව
 කරන්නෙමි. මේ හට්ටිත්ම අහසේ පසුවට හිස කියාගත්තෙමි.

හිමි

මේක සිතාගිණි.

"එයා ඉන්නෙ සර් මං ඉදිරියෙ..."

මම සිටෙමි. මේක වගා හිස එකට

මැලුවෙය.

"මතර්..."

"මගෙ ඇත් දෙක දිනා මැලුවමි සර්ට
 එයාට කෙරෙමි..."

මේක සිතාගිණි.

"මොඩ් හිරණ ගන්න එයා අසිය..."

"මං ජීවිතේ ගත්ත හරිම ජීවිතේ
 මේක..."

"නැ දරුවො. මයා වැරදිමට මේරුම්
 අත්... මගෙ හිත වල මයාවගේ කෙල්ලෙන්
 කොහොමවත් නැ... එයා හුණත් සර්ල
 අසියක කෙරෙන්න..."

සිහු කියවාගෙන යද්දී මම මගෙ හතර
 මගෙමි. මේක හැටි මැලුවත් එත් මම සිහු
 කුසට කොහොත් කෙදර තියෙමි. දිව්ගෙන
 තියෙමි. හැඳ එත් වෙතිමි කලිගම් ලිහා සුදු
 මිනු ගෙවාම හැඳ ගත්තෙමි. කොත්ටය
 මැදින් පිරා පෝතීවෙලය දැමීමෙමි. ඊළඟට
 හාමේ පාරට දිව ගියෙමි. මේක මං සිතු
 දිනටම සිත්තුවෙමි.

"අසිය..."

"මේ ඇත්..."

"සර්ගෙ හිත..."

හිතාගෙමින් සිහු ඇසුවෙය. මට තවත්
 යා ගන්නට මැරිය. මට නැවිණි. අනුමද
 ගතකට එහි කදුර මගේ ඇත් දෙකෙන්

